

IBRIS

Liann Zhang

Julie Chan e moartă

Titlul original: *Julie Chan Is Dead*

We know
books

Copyright © 2025 Liann Zhang Books Inc.

By arrangement with Transatlantic Literary Agency Inc.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2026 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZHANG, LIANN

Julie Chan e moartă / Liann Zhang ; trad. din lb. engleză de Dana-Ligia

Ilin. - București : Crime Scene Press, 2026

ISBN 978-630-6749-20-1

I. Ilin, Dana Ligia (trad.)

821.111

Coperta: LAYWAN KWAN

Ilustrații: ADOBE STOCK

Redactor: GEORGE ARION JR.

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Bun de tipar: aprilie 2026

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Liann Zhang

Julie Chan e moartă

traducere din limba engleză
de Dana-Ligia Ilin

CRIME SCENE PRESS
2026

1

Februarie

– Faci un video?

– Poftim?

Mă uit peste teighea la adolescenta blondă, în vreme ce îi scanez cutia cu tampoane foarte mari. Trei fete din același soi sunt îngrămădite în spatele ei, cu ochii împăienjeniți zgâindu-se la mine cu aceeași curiozitate.

– Un video, mă lămurește ea, ceea ce nu mi-e de prea mare ajutor. E ascuns pe undeva un aparat de filmat?

Prietenele ei, entuziasmate de această idee, cercetează tavanul cu grinzi prăfuite, scurmând cu unghiile date cu oja prin revistele de scandal, de parcă printre paginile subțiri pline de bârfe despre celebrități s-ar putea ascunde vreo cameră video. Una dintre ele arată cu degetul spre ușă.

– O văd! Acolo!

Zâmbește și face cu mâna.

Izbutesc să nu-mi dau ochii peste cap.

– E o cameră de supraveghere. Și vă rog să nu mai răscoliți revistele. Nu știu despre ce vorbiți.

Numai că știu.

Știu exact despre ce vorbesc ele – despre *cine*.

– Ești Chloe Van Huusen, nu-i așa?

Iată.

– Sunt o mare admiratoare! Te urmăresc de când aveam zece ani.

Le arunc un zâmbet crispat, scrâșnind din dinți.

– Nu-s Chloe. Vreți o pungă de plastic de zece cenți?

– Nu.

Vără cardul în cititor. E un Black AmEx. Sigur că da. Adolescența asta cu părul auriu, părinți bogați și card fără limită de credit este exact publicul lui Chloe.

– Dar, gen, faci un film, așa-i? Adică, de ce altceva ai fi aici? Stai să ghicesc! *Provocarea să fii casieră timp de douăzeci și patru de ore?*

– O! se bagă în vorbă alta. *Provocarea să încerci slujbe noi timp de o săptămână?*

– Nu! Scuze!

Smulg bonul și-l îndes în mâna fetei.

– Mulțumesc tare mult că ați cumpărat de la SuperFoods. Vă doresc o zi *super*. La revedere!

Se trage înapoi, surprinsă de tonul meu mușcător, apoi o șterge împreună cu haita ei ciripitoare, iar vocile înăbușite le sună ca un zumzet de țânțari.

– Tipa aia era tare nesuferită.

– Nu poate fi ea. Chloe e așa de drăguță!

– Of, Dumnezeule mare!

– Ce-i?

– Crezi că-i geamăna ei? Din film?

Un icnet.

– O, Doamne, *da!*

– Cum o chema? Janice?

– Jordan?

– Jade?

– Julie! zbieu eu.

Ele tresar și se răsucesc spre mine cu ochii cât cepele. Una dintre ele scoate un chirăit. Prima fată scapă din mână tampoanele, apoi ia de jos cutia și țâșnesc toate afară din magazin, de parcă aș fi un animal turbat gata să le atace.

– N-ai voie să strigi la clienți, zice Vera, casiera de alături.

Insigna ei aurie cu „Angajatul lunii” reflectă lumina soarelui.

– Toată lumea ar trebui să se simtă *super* după ce pleacă de la SuperFoods.

– Mă doare-n cot.

Îi cade falca și ochii îi scânteiază, pentru că are ocazia să-mi țină o predică despre Cele Zece Principii ale SuperAngajaților de la SuperFoods. Din fericire, spre raionul ei se duce un bărbat, și se răsucesc fulgerător spre el.

– Bine ați venit la SuperFoods! ciripește ea. Sper că aveți o zi *super*.

Înăbușindu-mi un căscat, îmi reazem șoldul de teighea, când observ că directorul mă privește cu ochii mijiiți prin geamul pătrat și murdar al ușii biroului său. Temându-mă de vigilența lui, iau o cutie cu KitKat și mă apuc să aranjez pătratele roșii, prefăcându-mă că muncesc, în vreme ce mintea îmi fuge la fetele alea. Poate că am fost prea aspră. Când ești femeie tânără e oricum ca și când ai trăi în al șaptelea cerc al infernului – ca să nu mai vorbim despre faptul că una dintre ele e la ciclu. Ultimul lucru pe care ți l-ai dori este ca sosia idolului tău de pe Internet să zbieu la tine.

Însă ultimul lucru pe care îl doresc *eu* este să o pomenească cineva pe sora mea geamăna.

Simpla rostire în șoaptă a numelui ei îmi scurtcircuitează creierul și tind să devin un pic arțăgoasă. Doar un pic. Un picuț de tot.

Cu toate că, dacă mi-ați cunoaște sora așa cum o cunosc eu, mi-ați aplauda reacția.

Iată adevărul dur de care fanii lui Chloe Van Huusen nu-și dau seama: e departe de a fi îngerașul drăgălaș care pretinde că ar fi.

N-a trebuit să petrec cu ea decât o după-amiază ca să ajung la concluzia asta.

Aveam douăzeci și unu de ani când a avut loc regăsirea noastră scurtă și foarte mediatizată, la șaptesprezece ani după ce un bețiv ne-a strivit părinții sub camioneta lui. Statul ne-a despărțit când nici nu apucaserăm să învățăm să jelim, dat fiind că perechea care a adoptat-o pe Chloe în regim de urgență nu dorea decât un singur copil. Eu am fost trimisă la mătușa noastră, o cantoneză zgârie-brânză și spurcată la gură care ținea declarațiile de venituri în pungi vechi de pufuleți, în vreme ce sora mea a fost adoptată de un cuplu alb plin de bani din New York City și și-a luat legal numele Van Huusen. Probabil a locuit într-o vilă placată cu gresie roșiatică, cu trepte ca în *Totul despre sex*, tropăind prin școli private elitiste în fuste de cașmir în carouri și având creioane împodobite cu pene roz, în vreme ce eu împărțeam paturile suprapuse cu vărul meu, care se distra trăgându-mi breteaua de la sutien ca să mă plesnească.

Știam despre viața celebră a lui Chloe pentru că deseori lumea se uita la mine cu sprâncenele împreunate, cu o scânteie de recunoaștere în ochi. *Hei, semeni cu Chloe Van Huusen*, ziceau ei. Viața luxoasă a surorii mele atrăsese peste un milion de urmăritori pe Instagram și șase sute de mii de abonați pe YouTube. În vreme ce ea se bucura de sejururi sponsorizate pe insule în Bahamas și Bora Bora, purtând haine de la The Row și Loewe, eu scanam cupoane la casa de marcat. (Încă fac asta!) Seara petrec ore în șir uitându-mă la paginile ei, absorbind pasiv, prin ecran, viețile noastre diferite. Uneori, degetul meu mare zăbovește deasupra butonului *Message* înainte să derulez mai departe.

Dacă o contactam, riscam să creez o legătură, iar crearea unei legături ar fi însemnat să recunosc diferențele dintre noi,

consolidând faptul că eu – născută din același pântec, formată din același ghem de celule – eșuasem în toate privințele în care ea izbutise.

Și apoi, din senin, a apărut iar în viața mea.

Lucram ca de obicei în schimbul de dimineață, scanând banane (4011) și o pungă cu semințe de chia pentru o cucoană cu părul platinat și un bebeluș urlător care îi gherăia pieptul. Brusc, o echipă de filmare a venit în fugă la casa mea. O cameră video a fost îndreptată spre mine, cealaltă spre intrare.

Chloe a pășit degajat prin ușile de sticlă glisante, ca personajul principal al unui film din anii 2000, cu tocurele mici făcând *clic, clic, clic* pe linoleum, purtând pe cap o beretă roz caraghioasă și cu soarele băltindu-i pe spate.

– Julie?

A icnit, de parcă nu știuse că o să dea de mine aici.

S-o văd pe Chloe în carne și oase a fost ca și cum m-aș fi uitat într-o oglindă cu Facetune dintr-un parc de distracții. Părul mătăsos îi curgea pe umeri în valuri lejere, în vreme ce al meu părea fân vopsit cu tuș și avea vârfulurile despicate. Pielea îi era strălucitoare de la toate tratamentele faciale primite gratuit, în vreme ce eu arătam ca și cum nu dormisem de trei zile, iar mâinile ei arătau catifelate, suple, fără vreun semn de muncă pe unghiile ascuțite și lăcuite, în vreme ce eu mi le rosesem până în carne și aveam pielețe uscate care atârnavă dureros.

– A trecut așa de multă vreme!

Ochii i s-au umplut de lacrimi și m-a cuprins cu brațele lucrate la sală, în timp ce aparatele de filmat ne dădeau târcoale.

– Mi-a fost așa de dor de tine, Julie!

Eram strivită în îmbrățișarea lui Chloe, care mirosea ca tot raionul cu parfumuri, și mă simțeam încremenită de șoc. Un milion de întrebări îmi zburau prin minte – cum m-a găsit, de ce se află acolo –, dar n-au ieșit din gura mea căscată, deoarece eram

prea emoționată de mulțimea bulucită în jurul surorilor care se regăseau.

Răspunsurile au venit când m-am uitat la filmarea ei. S-a dovedit că înainte cu câteva luni angajase un detectiv particular ca să mă găsească. El mă urmărise într-un SUV negru, adunând filmări cu mine, care mă uitam neștiutoare la telefon în drum spre muncă și înapoi, decupate și montate mai târziu pe un fond muzical trist pentru care nu trebuiau plătite drepturi de autor, de parcă aș fi fost un marsupial pe cale de dispariție dintr-un documentar despre natură. Cu o săptămână înainte de venirea ei, luase legătura cu directorul magazinului ca să obțină permisiunea de a filma. Toți angajații aflați la lucru în ziua aceea știau că ea o să vină și au fost încântați să apară în clip.

După regăsirea noastră spectaculoasă, directorul m-a lăsat să plec mai devreme (fără plată!) ca să pot termina filmul surorii mele. În parcare, Chloe m-a legat strâns la ochi și m-a îndesat pe scaunul din față al unei mașini pline de aparate de filmat, pentru o „surpriză”. Pe drum, sora mea i-a povestit unui public invizibil istoria copilăriei noastre, moartea părinților și cum am fost despărțite, presărând relatarea cu amănunte emoționante pe care nu mi le prea aminteam, însă ar fi putut să fie adevărate. Din când în când puncta fraza cu un „Așa-i?” strident, lăsându-mi doar timp să dau din cap, după care își continua spectacolul plin de nostalgie. După un sfert de oră m-a lăsat să cobor din mașină, mi-a îndesat în pumn o cheie și m-a eliberat din orbire. Înainte să-mi dau seama că sunt în cealaltă parte a orașului, Chloe a arătat o casă aflată un pic mai departe pe stradă și a chirăit:

– Acum e casa ta!

– C-ce?

De câte ori mă uit la înregistrare mă crispez văzându-mi expresia din acel moment, nedumerirea mea urâtă alături de sora

mea strălucitoare. Arăt ca exemplul *după cocaină* dintr-o campanie antidrog.

– La cât costă locuințele în ziua de azi, m-am gândit că probabil trăiești de la un salariu la celălalt, fiind angajată la o băcănie, așa că am hotărât să-ți cumpăr o casă!

Chicotind, m-a prins de mâna transpirată și m-a tras după ea spre clădirea de curând renovată.

Nu-mi venea să cred că degetele lui Chloe erau împletite cu ale mele după atâția ani, dar și că îmi cumpăraseră o casă.

O casă întreagă, fir-ar să fie.

Pe veranda slab luminată, care duhnea a vopsea proaspătă, am filmat o scenă în care spunea cât de dor i-a fost de mine. Discursul a fost rostit pe nerăsuflăte și siropos, atât de elocvent încât trebuie să fi fost pregătit dinainte. Cu toate astea, în clipa în care a șoptit: „Mi-a fost așa de dor de tine, Ju-Ju”, m-am topit de-a binelea.

În cantoneză, Ju-Ju sună la fel ca „purceluș”: 猪猪. Știu, știu, pare răutăcios, la un pas de a face pe cineva să se rușineze că e prea gras, dar era spus cu drag – jur. Însemna că sunt drăgălașă și mică, o ființă care trebuie să fie răsfățată și adorată, ca McDull, personajul din desene animate. De îndată ce a alunecat printre buzele lucioase ale lui Chloe, porecla aceea din copilărie a deschis cu forța porțile emoțiilor mele reprimăte și a eliberat un potop de lacrimi fierbinți. I-am crezut minciunile cu o speranță nemăsurată: că îi era dor de mine, că se gândea la mine, că mă iubea – că mă voia din nou în viața ei. Până să apară ea nu-mi dădusem seama cât de profund însingurată eram, cât de mult tânjisem să am o familie și să fiu acceptată – până să-mi zică iarăși „purceluș”.

Ea era un mântuitor. Un înger frumos care mă culegea din canal. O tâmpenie de genul *Facerea lui Adam*.

Apoi un membru al echipei a zis: „Am terminat filmarea.” Camerele video s-au oprit.

Chloe s-a îndepărtat de mine. Ochiul i-au pâlpâit, strălucirea a fost înlocuită de o depărtare stranie. „La revedere, Julie.” Și dusă a fost.

În urma ei am rămas cu o casă renovată (alături de specialitatea proprietarului: fundația care se fărâmița, electrocasnice re-vopsite cu pensula, ciuperci țâșnind din ungherele întunecate), iar în săptămâna următoare cu un filmuleț pe YouTube: *Mi-am găsit sora geamănă demult pierdută și i-am cumpărat o casă #EMOȚIONANT*. În două zile a ajuns la zece milioane de vizionări. Oamenii guitaie despre generozitatea lui Chloe, despre cum bociseră privind regăsirea, despre ce norocoasă eram eu.

Însă ea n-a mai sunat niciodată după înregistrarea aceea și nici nu mi-a dat numărul ei de telefon. Nici măcar *follow* pe Instagram.

Am fost retrogradată la rolul de observator pasiv, doar o cifră pe profilul ei cu tot mai mulți abonați. Pierdută în gloata de fani, am urmărit cum ajunge la un milion de urmăritori, apoi la două, apoi la trei, apoi, cumva, numărul a țâșnit până la cer, ducându-se la șase milioane. Am văzut cum și-a făcut cont de TikTok și cum a contactat celebrități prin #NYFW. Cum a lansat cu tam-tam un iubit, un tip alb tatuat, jigărit, care părea să mai aibă doar un pas jalnic de făcut până să lanseze un podcast despre drepturile bărbaților. Cum la scurt timp după aceea a postat anunțul despre despărțire.

Când vreun comentator întreba Ce mai face sora ta? ea răspundea Julie nu e persoană publică. Trebuie să-i respectăm cu toții intimitatea. Oamenii o credeau, pentru că era adorata Chloe Van Huusen, care nu putea să facă nimic rău. Uneori îmi venea să răspund Hei! Sunt aici! Ea doar m-a folosit pentru înregistrarea aia! Și în realitate e o mare jigodie!!!! Dar îmi imaginam deja cum fanii ei turbați mă umplu de zoaie, apărându-și cu spume la gură preferata de pe Internet. Ți-a cumpărat deja o casă, ce mai

vrei? Nu ești decât o imitație, o versiune mai urâtă a ei. Nimănu-i nu-i pasă de tine! Așa-i că ești disperată rău?

În ciuda exploziei de vizionări (ajungând aproape la douăzeci de milioane!), oamenii m-au uitat repede. Am avut parte de cele zece secunde de faimă virală și după aceea nu i-a mai păsat nimănu. Sunt o replică inutilă care plutește pe orbita surorii mele, o notă de subsol în viața ei măreață, un amănunt amuzant în Wikipedia fanilor ei – Știați că Chloe are o soră geamănă?

După un an de tăcere am acceptat faptul că n-o să mă mai caute niciodată și i-am blocat postările pe rețelele sociale, ca o încercare slabă de a-mi apăra sănătatea mintală. Însă baricada online nu poate să fie impusă în viața reală.

Succesul tot mai mare al surorii mele însemna că tot mai multă lume mă confunda cu ea. Acum rareori trec două săptămâni fără să mi se amintească usturător de trădarea ei. Ori de câte ori e pomenită sora mea intru în vrie, iar noaptea o aud uneori, când se zguduie casa aflată în pragul ruinei. *Ju-Ju*, se văicăresc încăperile. E ca și cum vocea ei ar fi prizoniera unui ecou dintre ziduri, zgreptănând duzina de straturi de vopsea, dorind cu disperare să se târască afară.

*

– Nu se cuvine să strigi la clienți, zice acum șeful meu.

Ceva îmi spune că Vera m-a pârât. În spatele lui e o fotografie a ei, zâmbitoare, cu certificatul ăla idiot de „Angajata lunii” și un cupon de 50 de dolari la SuperFoods. A cumpărat patruzeci și cinci de conserve cu supă de ciuperci pentru organizația locală de binefacere. O urâsc.

– Scuze.

– De asemenea, îți rețin din salariu guma de mestecat pe care ai furat-o săptămâna asta.

Eram convinsă că raftul cu gumă de mestecat se află într-un unghi mort. Oare m-a turnat Vera și pentru asta?

Se apleacă în față, cu vocea aspră și joasă, cu răsuflarea duhind a sendvișul cu salam pe care l-a mâncat la prânz.

– Faci parte din echipa SuperFoods de zece ani, de-aia sunt îngăduitor. Dar asta nu-i nici prima, nici a doua abatere. Să nu se mai întâmple. Pricepi ce zic?

Dau din cap, privindu-mi pielețele unghiilor.

Mă lasă să plec.

Nu-mi vine să mă duc acasă, știind că la noapte vocea lui Chloe o să se prelingă din pereți. Drept consolare, un pachet cu jeleuri în formă de ursuleți se cuibărește în geanta mea.

Tocmai decapitez un ursuleț alb cu aromă de ananas când primesc un apel. Mă uit la ecran și aproape mă înec cu jeleul.

Locul care apare sub număr: *New York*.

Nu cunosc decât o persoană din *New York*.

Chloe.

2

– Alo?

Răsuflări greoaie, inegale. Paraziți.

– Alo? repet. Cine e?

Nu pot desluși vorbele. E ca și cum persoana care m-a sunat, oricine ar fi ea, ar avea un deget ud pe microfon și bulbuci în gât. Apăs telefonul la ureche și mijesc ochii, de parcă asta m-ar ajuta să aud mai bine.

– Alo?

Apoi o aud. E sora mea. Sau, cel puțin, așa cred. E greu de deslușit. Dar sună aproape ca și cum ar repeta *greșeală, greșeală, greșeală*.

– Chloe? Tu ești? Ce greșeală?

Mai multă tuse și gemete.

Dau volumul la maximum și pun telefonul pe difuzor.

– Mă auzi? Ce se întâmplă?

– Ju-Ju... Îmi pare rău.

– Poftim? Pentru ce îți pare rău? Chloe? Alo?

Convorbirea se întrerupe.

Nu mai am suflu. Limba mi-e uscată și umflată. Un strat vâscos de jeleu îmi căptușește gâtul.

Formez numărul ei. Sună și iar sună. *Salut, ai dat de Chloe! Lasă un mesaj vocal sau trimite-mi un sms. Te iubesc!* Instinctiv, închid înainte de bip, cu inima galopând. Nu știu ce să spun. Gândurile nu-mi sunt în ordine.